

Arrest

**nr. 331 834 van 29 augustus 2025
in de zaken RvV X/ II en RvV X / II**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: RvV X: ten kantore van advocaat K. STOROJENKO
Franklin Rooseveltlaan 348/3
9000 GENT**

**RvV X: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 september 2024 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). (zaak gekend onder het nr. X)

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, ook op 4 oktober 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 september 2024 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). (zaak gekend onder het nr. X)

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 313 999 van 4 oktober 2024 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen wordt.

Gelet op de beschikkingen van 27 juni 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. STOROJENKO verschijnt voor verzoeker in de zaak X en van advocaat N. BOHLALA, die loco advocaat DESENFANS verschijnt voor dezelfde verzoeker in de zaak RvV X en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat T. SCHREURS verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 juni 2024 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 23 september 2024 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) waarin hij stelt dat Kroatië de verantwoordelijke lidstaat is.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam: A.

voornaam: M.

geboortedatum: (...)1984

geboorteplaats: S.

nationaliteit: Syrië (Arabische Rep.)

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Kroatië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 25(2) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer A., M., verder betrokkene genoemd, die verklaart de Syrische nationaliteit te hebben, bood zich op 18/06/2024 aan bij onze diensten, waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 18/06/2024 werd zijn verzoek formeel ingediend.

Onderzoek van de vingerafdrukken leidde tot treffers in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van de Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Twee treffers tonen aan dat de vingerafdrukken van betrokkene geregistreerd werden omwille van illegale binnenkomst in Griekenland op 13/12/2023 en in Kroatië op 09/06/2024. Eén treffer toont aan dat betrokkene reeds een verzoek om internationale bescherming ingediend heeft in Kroatië op 09/06/2024.

Betrokkene werd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gehoord op 04/07/2024. Hij verklaarde dat hij sedert 01/11/2012 wettelijk gehuwd is met A., N., V, geboren op (...)1995 te Edlib, Syrië en verblijvend in Istanboel, Turkije. Hij verklaarde dat hij drie kinderen heeft, zijnde A., S., M, geboren op (...)2015; A., I., M, geboren op (...)2017 en A., H., V, geboren op (...)2014; allen geboren te S. en verblijvend in Istanboel, Turkije. Hij verklaarde dat hij geen familieleden heeft die in België of in een andere Lidstaat verblijven. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van Verordening 604/2013 bijgevolg niet aan de orde.

Betrokkene is niet in het bezit van originele reis-of identiteitsdocumenten. Hij verklaarde dat zijn paspoort in Griekenland afgenomen werd en dat zijn originele identiteitskaart en familieboekje bij zijn vrouw in Turkije zijn.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud legde hij echter wel een kopie neer van zijn identiteitskaart, met nummer (...), afgegeven op 27/04/2004 en zijn familieboekje, met nummer (...), afgegeven op 09/04/2018.

Betrokkene verklaarde dat hij Syrië op 16/10/2016 verlaten heeft omwille van de oorlog. Hij verklaarde dat hij naar Turkije vertrokken is, waar hij tot 10/12/2023 woonde. Omdat er racisme is, besloot hij Turkije te verlaten en reisde hij verder naar Griekenland, waar hij een drietal maanden verbleef omwille van financiële redenen. Hij gaf aan dat België zijn eindbestemming was en dat hij daarom via Albanië en Kosovo verder reisde naar Servië, waar hij een maand verbleef omwille van financiële redenen. Daarna reisde hij verder naar Bosnië, waar hij een drietal maanden verbleef. Hij gaf aan dat hij er probeerde door te reizen, maar dat de Kroaten streng waren. Hij verklaarde dat hij uiteindelijk verder kon reizen, via Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België, waar hij één dag voor het offerfeest aankwam.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd naar de specifieke reden(en) aan de basis van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming in België. Met betrekking tot de omstandigheden qua opvang en/of behandeling werd de betrokkene eveneens gevraagd of hij bezwaren heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Betrokkene verklaarde dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen omdat hij er drie schoonbroers heeft. Verder stelde hij dat er geen racisme is in België en dat men er behandeld wordt als mens. Hij uitte bezwaar tegen een overdracht aan Kroatië omdat men er hard en gewelddadig was jegens hem. Hij stelde dat het verschil tussen België en Kroatië enorm is. Hij gaf aan dat hij in Kroatië enorm racistisch behandeld

werd, dat zijn geld afgepakt werd, zijn telefoon gebroken werd. Hij verklaarde dat hij er geslagen werd en dat men in Kroatië totaal niet barmhartig is.

Op 01/08/2024 werd een terugnameverzoek gericht aan de Kroatische instanties. Dit verzoek werd niet beantwoord binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn, waardoor Kroatië met toepassing van artikel 25(2) op 16/08/2024 de verantwoordelijke lidstaat werd. Op 17/08/2024 bevestigden de Kroatische instanties hun verantwoordelijkheid obv. art. 25(2) van Verordening 604/2013. Betrokkene dient overgedragen te worden via de luchthaven van Franjo Tuđman in Zagreb.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de verantwoordelijkheid berust bij Kroatië.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EUHandvest).

Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we er op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Kroatische instanties werden bij ontstentenis van antwoord op ons verzoek dd. 01/08/2024 op 16/08/2024 verantwoordelijk voor de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek om internationale bescherming. Hieromtrent merken we op dat Verordening 604/2013 uitdrukkelijk de mogelijkheid voorziet van een impliciet akkoord en de verantwoordelijke lidstaat in dat geval tot dezelfde verplichtingen is gehouden als in geval van een expliciet akkoord.

We wensen hierbij te verwijzen naar artikel 25(2) van Verordening 604/2013: "Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 genoemde termijn van één maand of twee weken, staat gelijk met aanvaarding van het verzoek en houdt de verplichting in om de betrokken persoon terug te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst." Dit toont duidelijk aan dat Kroatië de verplichting heeft om betrokkene over te nemen en te zorgen voor passende regelingen zoals onder meer effectieve toegang tot de asielprocedure in Kroatië. Dit impliceert ook dat de Kroatische instanties de persoonlijke vluchtmotieven van betrokkene op een objectieve en gedegen wijze zullen onderzoeken.

De Kroatische instanties stemden op 17/08/2024 in met de behandeling van het door betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming met toepassing van artikel 25(2) van Verordening 604/2013.

Indien zou worden aangevoerd dat het akkoord o.b.v. artikel 25(2) van de Kroatische instanties onvoldoende waarborgen biedt, willen we benadrukken dat de overname van betrokkene aan Kroatië verzocht werd met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013: Dit artikel stelt: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af".

Dit betekent dat zijn verzoek nog hangende is en niet het voorwerp was van een finale beslissing. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. De Kroatische instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn verzoek.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Kroatië "indirect refoulement" impliceert merken we op dat Kroatië partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM wat betekent dat er kan van worden uitgegaan dat de Kroatische instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Kroatië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent ook te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Kroatië staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Kroatische instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Kroatië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

In oktober 2019 stelde de Europese Commissie in een mededeling betreffende de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië dat de behandeling van verzoekers en andere immigranten en het gebruik van geweld bij de controle van de grenzen een punt van aandacht blijft en dat alle maatregelen ter controle van de grenzen de toets van het EU-Handvest en van alle Europese en internationale verplichtingen op dat vlak dienen te doorstaan. Verder werd ook duidelijk gesteld dat de Kroatische instanties zich ertoe verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de grenzen en de Europese Commissie zullen inlichten betreffende de vooruitgang op dat vlak ("Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië", 22.10.2019, pp. 13-14, <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/NL/TXT/HTML/?uri=CELEX:52019DC0497&from=EN>).

De Kroatische regering stemde in met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. Dit mechanisme is sinds juni 2021 actief en omvat leden van de Kroatische Academie voor Medische Wetenschappen, de Kroatische Academie voor Rechtswetenschappen, het Centrum voor Culturele Dialoog en het Kroatische Rode Kruis. In juli 2022 bracht het mechanisme zijn eerste jaarverslag uit (een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het stelt vast dat bepaalde aspecten vatbaar zijn voor verbetering en formuleerde daartoe een aantal aanbevelingen. Verder lezen we dat in

politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure om deze te bekomen werden vastgesteld ('Based on observations, irregularities regarding the right to seek asylum and access to the asylum procedure were not established in border police stations', p. 24). Verzoeken om internationale bescherming worden in de politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn ('Observations in border police stations established that, in line with Article 6 of the Directive 2013/32 on common procedures for granting and withdrawing international protection, and with the EURODAC Regulation, applications for international protection are received and registered, i.e. applicants are notified of where and how they can apply', p. 24). Gevallen van teruggedrijving die in strijd zouden zijn met artikel 4 van Protocol 4 van het EVRM - verbod tot collectieve uitzetting van vreemdelingen – werden eveneens niet vastgesteld ('Based on the insight into documentation and interviews in border police stations and announced observations of the green border (...) cases of forcible return of irregular migrants were not established which would lead to the violation of Article 4 of Protocol No 4 of the Convention prohibiting collective expulsions...', p. 24).

Paulo Rangel, Portugees Europarlementslid en rapporteur voor de toetreding van Kroatië tot de Schengenzone, bezocht in die laatste hoedanigheid in Kroatië het politiekantoor van Cetingrad en het opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming in Zagreb. De conclusies van zijn rapport dat op 10.10.2022 in de parlementsc commissie 'LIBE' ('Committee on Civil Liberties, Justice and Home Affairs') werd voorgesteld en besproken zijn dat de procedures van de politie en de opvang van immigranten in Kroatië bevredigend zijn en dat er geen sprake is van systemische schendingen van de mensenrechten in Kroatië (https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/A-9-2022-0264_EN.html#_section2 ; https://multimedia.europarl.europa.eu/en/webstreaming/committee-on-civil-liberties-justice-and-homeaffairs_20221010-1500-COMMITTEE-LIBE).

Op 03.11.2022 bevestigde het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in een bericht aan onze diensten dat Kroatië het beginsel van non-refoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt onmenselijk of vernederend te worden behandeld in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM. Het 'non refoulement' beginsel is terug te vinden in artikel 6 van de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming van 2018 en in artikel 207 van de Kroatische immigratiewet van 2020.

Ten slotte wijzen we er op dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van 'push backs' en teruggedrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

Betrokkene verklaarde dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen omdat hij er drie schoonbroers heeft. Vooreerst wensen we te benadrukken dat het niet aan betrokkene is om zelf te bepalen in welke lidstaat zijn verzoek dient te worden behandeld. Het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten.

De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Wat betreft de aanwezigheid van familieleden in België verwijzen we naar artikel 2(g) van Verordening 604/2013 dat een definitie geeft over wie gezien kan worden als deel van het gezin. Dit artikel toont aan dat enkel ouders en hun minderjarige kinderen verplicht samengehouden moeten worden. Betrokkene kan niet beschouwd worden als gezinslid van zijn schoonbroers.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Kroatië verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Kroatië België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid.

Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind,

de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We merken op dat artikel 11(2) van Uitvoeringsverordening 118/2014 van de Commissie van 30.01.2014 tot wijziging van Verordening (EG) nr. 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003, opgevolgd door artikel 16 van Verordening 604/2013, beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk dienen te worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. We benadrukken hier echter dat de tussen betrokkene en zijn schoonbroers bestaande familierelatie niet onder de bepalingen valt van bovenstaande artikels, cfr. "kind, broer, zus of ouder". Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen of om desbetreffend over te gaan op een toepassing van artikel 16(1) van Verordening 604/2013.

Het EHRM oordeelde reeds dat de relatie tussen een meerderjarige persoon en zijn familie niet noodzakelijk de bescherming dient te genieten van artikel 8 van het EVRM indien er naast de gewone affectieve banden geen aangetoonde bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (cfr. Yilmaz v. Duitsland, 17.04.2003, §44; Mokrani v. Frankrijk, 15.07.2003, §33; A.S. v Switzerland n° 39350/13 30.06.2015, § 49 : "The Court recalls that it has already held that there would be no family life, within the meaning of Article 8, between parents and adult children or between adult siblings unless they could demonstrate additional elements of dependence (see F.N. v. the United Kingdom (dec.), no. 3202/09, § 36, 17 September 2013)").

Betrokkene verklaarde dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen omdat er geen racisme is in België en men er behandeld wordt als mens. Hij uitte bezwaar tegen een overdracht aan Kroatië omdat hij er enorm racistisch behandeld werd. Hij stelde dat het verschil tussen België en Kroatië enorm is.

Hieromtrent wensen we op te merken dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid en dat betrokkene geen concrete elementen meegaf waarom juist in België minder sprake zou zijn van racisme in vergelijking met Kroatië. Daarnaast merken we op dat het gegeven dat er in individuele gevallen sprake kan zijn van racisme of discriminatie ten opzichte van vreemdelingen, geen aanleiding is tot de conclusie dat de Kroatische autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van betrokkene niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de asielinstanties en de rechtscolleges in Kroatië. Bovendien impliceert dit ook niet dat de Kroatische autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van racisme, xenofobie of discriminatie.

Daarnaast doet het gegeven dat een beperkt deel van de Kroatische bevolking geen voorstander is van de opvang van vluchtelingen, of zich racistisch, xenofobisch of discriminerend uit ten opzichte vreemdelingen, niet concluderen dat het overgrote deel van de Kroatische bevolking racisme of geweldpleging ten aanzien van vluchtelingen zou steunen. Tevens leidt dit geenszins tot de conclusie dat de Kroatische overheidsdiensten niet de vereiste bescherming zouden kunnen bieden aan vreemdelingen die op het Kroatische grondgebied verblijven.

Betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht aan Kroatië omdat men er hard en gewelddadig was jegens hen. Hij stelde dat het verschil tussen België en Kroatië enorm is. Hij gaf aan dat zijn geld er afgepakt werd, zijn gsm gebroken werd en dat hij er geslagen werd. Hij verklaarde dat men totaal niet barmhartig is in Kroatië. We wensen op te merken dat betrokkene deze verklaring niet verder duidde aan de hand van concrete verklaringen en tevens geen enkel begin van bewijs over deze verklaringen aanbracht. Betrokkene gaf aan dat hij in Bosnië trachtte verder te reizen naar Kroatië, maar dat de Kroaten streng waren en dat zij slecht behandeld werden. Uit deze verklaringen van betrokkene kan worden besloten dat deze vermeende feiten zich afspeelden binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd zijn. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Kroatische instanties met voeten werden getreden. Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Kroatische instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

Betrokkene verklaarde dat zijn vingerafdrukken in Kroatië genomen werden en dat hij vervolgens verder mocht reizen. Hij stelde dat hij er geen verzoek om internationale bescherming ingediend heeft. We wensen hieromtrent op te merken dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze

van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrucken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Indien betrokkene derhalve zou inroepen dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrucken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Kroatische autoriteiten.

Betreffende zijn verklaring dat hij in Kroatië geen asielaanvraag ingediend heeft, wensen we op te merken dat het vingerafdruckenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" voor dit land opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië.

We wensen verder op te merken dat we er van kunnen uitgaan dat Kroatië de waarborgen voor verzoekers respecteert zoals voorzien in artikel 12, van de richtlijn 2013/32/EU en dan meer specifiek §1 a: "zij moeten in een taal die zij begrijpen of waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij deze begrijpen, worden ingelicht over de te volgen procedure en over hun rechten en verplichtingen tijdens de procedure, alsmede over de gevolgen die kunnen ontstaan indien zij hun verplichtingen niet nakomen of niet met de autoriteiten samenwerken. Zij moeten worden ingelicht over de termijnen, over de middelen waarover zij beschikken om te voldoen aan hun verplichting tot het indienen van de elementen zoals bedoeld in artikel 4 van Richtlijn 2011/95/EU en over de gevolgen van een expliciete of impliciete intrekking van het verzoek. Die informatie moet tijdig genoeg worden verstrekt om verzoekers in staat te stellen de in deze richtlijn gewaarborgde rechten uit te oefenen en de in de artikel 13 omschreven verplichtingen na te komen".

Tenslotte wensen we te benadrukken dat Kroatië, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Kroatië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Kroatië, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. Verder zijn er ook geen aanleidingen om aan te nemen dat betrokkene in Kroatië niet de kans zou krijgen op het verkrijgen van een statuut op basis van de internationale regelgeving desbetreffend. In het kader van de gemeenschappelijke minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft die zijn vastgelegd in de Europese Richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, is deze bepaling aldus ongegrond.

Een recente bron is het rapport over asiel en internationale bescherming van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Kroatië (Lana Tučkorić, "Asylum Information Database – Country Report: Croatia – 2023 update", laatste update op 10.07.2024, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/croatia>, verder AIDA-rapport, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Hierin wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de Dublin-verordening aan Kroatië worden overgedragen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming ("Applicants who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the procedure for granting international protection in Croatia", pagina 53). Er wordt vermeld dat verzoekers die hun verzoek impliciet introkken hun initieel verzoek kunnen hervatten wanneer ze terug in Kroatië zijn. Verzoekers die hun verzoek expliciet introkken zullen een navolgend verzoek moeten indienen (AIDA p. 57).

Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport aantoont dat, hoewel er in 2023 een record aantal aanvragen om internationale bescherming werden gedaan in Kroatië, er geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen. Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb. Het rapport stelt dat geen problemen werden gerapporteerd betreffende de levensomstandigheden. Door renovatiewerken zijn de levensomstandigheden bovendien sterk verbeterd (AIDA p. 91-93).

Het AIDA-rapport vermeldt dat verscheidene NGO's hun bezorgdheid hebben geuit over pushbacks door de Kroatische politie aan de grens. Deze praktijk bleef in 2023 een probleem binnen het Kroatische asielsysteem maar werd in de eerste helft van het jaar in mindere mate gerapporteerd dan de voorgaande jaren (AIDA p.27). We ontkennen niet dat het gebruik van geweld door de politie het voorwerp uitmaakt van kritiek en in een poging de buitengrenzen te controleren en illegale grensoverschrijdingen te verijdelen soms disproportioneel is volgens bepaalde opinies maar in het geval van betrokkene wordt het gebruikte geweld niet concreet geduid en werden er geen concrete bewijzen aangebracht. We willen er in dit verband herhalen

dat de situatie van de betrokkene geheel anders is dan die van verzoekers aan de grens die voorwerp zijn van 'push backs' en teruggedrijving. De betrokkene zal namelijk worden overgedragen aan Kroatië als een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

In het Amnesty International Rapport 'Pushed to the edge- violence and abuse against refugees and migrations along the Balkans route' van 2019 (toegevoegd aan het administratief dossier) wordt wel degelijk melding gemaakt van pushbacks en mistoestanden op grote schaal aan de grens met Bosnië maar het betreft hier niet de personen die via de Dublin verordening worden getransfereerd, noch andere personen aan wie reeds de toegang tot de asielprocedure werd verleend, het betreft inbreuken op de internationale verplichtingen van Kroatië door de ordediensten aan de grens ten aanzien van personen aan wie de toegang tot het grondgebied en de toegang tot de procedure voor internationale bescherming wordt ontzegd. Ook de Kroatische ombudsvrouw Lora Vidović is zich bewust van het probleem en publiceerde op 25.07.2019 een aan haar gerichte anonieme brief over de mistoestanden in het kader van haar bevoegdheid om in laatste instantie bij toepassing van artikel 19 van de ombudsman wetgeving het publiek te informeren over mistoestanden waarin ze onvoldoende of geen reactie krijgt vanuit de bevoegde instanties. (toegevoegd aan het administratief dossier) Ook uit deze publicatie leren we dat het in hoofdzaak gaat over acties ten aanzien van groepen van personen die nog geen toegang kregen tot de procedure voor een verzoek tot internationale bescherming, het akkoord tot terugname van Kroatië impliceert dat betrokkene toegang zal krijgen tot de procedure indien zij dat zelf wenst. Er is in hoofd van betrokkene geen risico op persoonlijke blootstelling aan mishandeling door de politie op de grens met Bosnië en indien betrokkene wel het slachtoffer zou worden van mishandeling kan betrokkene binnen Kroatië met zijn klacht terecht bij diverse instanties waaronder de ombudsvrouw en specifieke NGO's zoals o.m. Amnesty International die zich van de mistoestanden bewust zijn en, zo blijkt uit het boven vernoemd rapport, ook binnen de opvangstructuren voor asielzoekers actief zijn.

Het feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Kroatië is volgens ons onvoldoende om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Kroatië in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest.

We wensen te benadrukken dat als de Kroatische instanties bepaalde voorzorgsmaatregelen nemen voor het vrijwaren van hun nationale veiligheid, niet zomaar kan worden besloten dat het hier gaat om een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest of handelingen en omstandigheden die wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Ook de loutere detentie om te voorkomen dat iemand zijn clandestiene onderneming verder zet, vormt niet noodzakelijkerwijs een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betreffende zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene dat hij kampt met problemen aan zijn benen (zenuwen) als gevolg van een verwonding. Tot op heden bracht betrokkene echter geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Kroatië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het AIDA-rapport vermeldt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers wettelijk gewaarborgd is.

Deze toegang omvat spoedeisende hulp, noodzakelijke behandelingen en de behandeling van mentale stoornissen. (AIDA p. 100) De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Kroatië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben of zou leiden tot de conclusie dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013. De lezing van dit rapport leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Kroatië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest tot gevolg dreigt te hebben.

In verband met gezondheid wensen we ook te verwijzen naar artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van over te dragen personen, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van de betrokkenen kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in dit geval kan de nodige informatie betreffende gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common

health certificate”), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

Verder merken we betreffende het arrest Hof van Justitie in zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) op dat hierin wordt gesteld dat het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van haar verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat er in dit geval geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Kroatië en dat er in de vorm van het “common health certificate” kan worden voorzien in de nodige voorzorgsmaatregelen.

We merken in deze verder op dat de Kroatische autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Kroatië een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 25(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Kroatische autoriteiten.”

Op 22 januari 2025 nam de gemachtigde de beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer naar 18 maanden, omdat volgens de gemachtigde verzoeker is ondergedoken. Verzoeker kon volgens de gemachtigde niet worden aangetroffen op het door hem meegedeelde adres in Oostende. Tegen deze beslissing diende verzoeker geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Deze termijn van 18 maanden is nog niet verstreken. Door het niet aanvechten van de verlengingsbeslissing kan niet gesteld worden dat België van rechtswege verantwoordelijk zou geworden zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door het verstrijken van de zesmaandentermijn. De fysieke aanwezigheid van verzoeker op zitting doet hieraan geen afbreuk.

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/68-2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.”

Tegen dezelfde bestreden beslissing werden twee ontvankelijke verzoekschriften ingediend, beiden op 4 oktober 2024.

Ter zitting wordt aan de advocaten van verzoeker meegedeeld dat beide verzoekschriften dezelfde dag werden ingediend. Verzoeker kan uitdrukkelijk aan de Raad ter terechtzitting het verzoekschrift aanduiden op grond waarvan de Raad dient te oordelen.

De advocaten vragen dat de zaak met rolnummer X behandeld wordt. Verzoeker die aanwezig is ter zitting bevestigt dit. De afstand wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3 en 27 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin III-verordening), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij licht het middel toe als volgt:

“6.1. Kwetsbaar profiel

De verzoeker heeft een kwetsbaar profiel omwille van zijn medische problemen.

De verzoeker heeft een Syrië verwondingen opgelopen omwille van de oorlog. De verzoeker heeft een gedeeltelijke verlamming aan zijn linkervoet. Er is schade aan de zenuw (zie stuk 3).

Hij heeft hiervoor medische verzorging nodig. De verzoeker heeft hierdoor een verhoogde kwetsbaarheid ten aanzien van andere verzoekers om internationale bescherming.

De verwerende partij heeft bovendien nagelaten om individuele garanties te vragen aan de Kroatische autoriteiten. Dit is eveneens in strijd het artikel 3 EVRM zoals vooropgesteld door het EHRM in het Tarakhel-arrest van 3.11.2014.

De Kroatische autoriteiten hebben het verzoek tot overname niet tijdig beantwoord.

Het algemeen schrijven van de Kroatische autoriteiten van 03.11.2022 waar de bestreden beslissing naar verwijst, kan bezwaarlijk als een individuele garantie aanzien worden.

6.2. Systematische tekortkomingen opvangstelsel

6.2.1.

De Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt dat de verzoeker overdragen moet worden naar Kroatië voor de verdere behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de verzoeker en de eventuele bepaling van de verantwoordelijke lidstaat.

De verzoeker kan zich hier niet mee akkoord verklaren.

Indien verzoeker een vraag om internationale bescherming zou kunnen indienen dreigt hij bij terugkeer naar Kroatië bloot gesteld te worden aan onmenselijke en vernederende behandeling omwille van systematische toegepaste pushbacks aan de grenzen, systematisch politiegeweld dat uitgevoerd wordt in een klimaat van straffeloosheid, slechte omstandigheden in de opvangcentrum, de afwezigheid van medische hulp en gebrek aan integratie van verzoekers om internationale bescherming.

Het is immers zo, in tegenstelling tot hetgeen de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing poogt voor te houden, dat de situatie op vlak van opvang en behandeling van asielzoekers in Kroatië verre van optimaal is.

Het artikel 3 van de Verordening (EU) 604/2013 bepaalt hieromtrent het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de

opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen. Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat.”

Uit de objectieve bronnen blijkt dat de opvang en behandeling van asielzoekers in Kroatië tot op zeer slecht is, waardoor een schending van artikel 3 E.V.R.M. en artikel 4 van het EU-Handvest niet uitgesloten kan worden.

De Dienst Vreemdelingenzaken baseert zich op het AIDA- rapport 2023 (update juli 2024) zonder andere objectieve informatie hierbij te betrekken (https://asylumineurope.org/wpcontent/uploads/2022/04/AIDA-HR_2021update.pdf). De bestreden beslissing minimaliseert de objectieve informatie en stelt dat de verzoeker niet kan aantonen dat zij het slachtoffer zal worden van voornoemde systematische tekortkomingen van de asielprocedure in Kroatië. De verwerende partij kan vaststellen dat er op tal van vlakken problemen zijn bij de opvang van verzoekers om internationale bescherming, maar komt niet verder dan te stellen deze elementen niet systematisch zijn en geen schending zouden uitmaken van het artikel 3 E.V.R.M. Indien de verzoeker het slachtoffer zou worden van mishandelingen zou hij een klacht kunnen indienen bij de Kroatische politie of NGO's die zich bewust zijn van de situatie.

Er dient verwezen te worden naar het arrest van het EHRM M.H. e.a. t. Kroatië (15670/18 and 43115/18) van 18.11.2021 waarin geoordeeld werd dat Kroatië de artikelen 2, 3, 5, 14 en 34 E.V.R.M. alsook het 4e artikel van het 4e Protocol bij het Verdrag geschonden heeft. In dit arrest wordt bevestigd dat er in Kroatië sprake is van systematische schendingen van het non-refoulementbeginsel aan de grenzen en ongestraft politiegeweld ten aanzien van verzoekers om internationale bescherming. Daarnaast blijkt ook de minderjarigen vastgehouden worden in omstandigheden die een schending uitmaken van verschillende verdragsbepalingen.

Uit het arrest van de Nederlandse Raad van State van 13.04.2022 (ECLI:NL:RVS:2022:1042) blijkt dat er gelet op de beschikbare informatie van systematische schendingen van het artikel 3 EVRM niet van uitgegaan kan worden dat de situatie van push-backs of systematisch politiegeweld niet van toepassing zou zijn op personen die terugkeren in het kader van de verordening 604/2013:

“6.3. Gelet op de door de vreemdeling ingeroepen rapporten over de pushbacks in Kroatië, zoals beschreven onder 3.1. en volgende van deze uitspraak, moet worden geoordeeld dat de pushbacks in Kroatië een fundamentele systeemfout zijn in de asielprocedure van dat land, die de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt. Uit die rapporten blijkt namelijk dat de pushbacks in Kroatië niet incidenteel, maar al geruime tijd en op grote schaal plaatsvinden.

Zo wordt in de 'Third party intervention by the Council of Europe Commissioner for Human Rights, S.B., A.A. and A.B. v. Croatia' van 22 december 2020, vermeld dat "[...] the Commissioner is concerned that, even for those who are readmitted by Croatia from other EU countries, notably Slovenia, there are significant barriers to accessing a fair and efficient asylum procedure. In this respect, the Commissioner points to consistent reports that persons who have been returned to Croatia from other member states are routinely returned onwards by Croatia to Bosnia and Herzegovina and Serbia (in so-called chain pushbacks) while being given no opportunity to apply for asylum or, alternatively, to be afforded an individualised expulsion procedure. [...]." In het rapport van AIDA, 'Country Report: Croatia (2020 Update)' van 28 mei 2021 (p. 47) is voorts vermeld dat: "persons whose application was explicitly withdrawn or rejected before leaving Croatia are considered subsequent applicants upon return, contrary to the requirements of the Regulation". Uit de brief van VWN, 'Kroatië - Dublinterugkeerders en statushouders', van 16 maart 2021 volgt verder dat pushbacks niet alleen aan de grenzen plaatsvinden, maar ook plaatsvinden bij vreemdelingen die zich in het grensgebied of verder op het grondgebied van Kroatië bevinden. Deze informatie heeft de staatssecretaris niet bestreden.

Is de fundamentele systeemfout in de asielprocedure van Kroatië als gevolg van pushbacks ook relevant voor Dublinclaimanten?

[...]

In deze wijze van waarden van de feiten volgt de Afdeling de staatssecretaris niet. Hoewel de pushbacks aan de buitengrenzen op zichzelf niet maken dat Dublinclaimanten niet aan Kroatië overgedragen kunnen worden, zijn er wel concrete aanknopingspunten dat de staatssecretaris niet meer van het vermoeden kan uitgaan dat Kroatië ten aanzien van de vreemdeling aan zijn internationale verplichtingen zal voldoen. De informatie onder 6.3. van deze uitspraak bevat namelijk serieuze aanknopingspunten dat pushbacks ook plaatsvinden bij vreemdelingen die - al dan niet na eerdere intrekking van hun asielverzoek in Kroatië - door Kroatië opnieuw zijn toegelaten vanuit andere EU-lidstaten en bij vreemdelingen die zich op afstand van de grens op het grondgebied van Kroatië bevinden. Gelet hierop en omdat overgedragen Dublinclaimanten zich in de regel als asielzoekers vrij op het grondgebied van Kroatië kunnen bewegen (zie artikel 7, eerste lid, van de Opvangrichtlijn), had de staatssecretaris nader onderzoek moeten doen naar het risico voor overgedragen Dublinclaimanten om door Kroatië te worden uitgezet zonder behandeling dan wel tijdens de behandeling van hun asielverzoek. Gegeven de aard, de omvang en de duur van de in deze zaak spelende fundamentele systeemfout, die de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt, kan het ontbreken van informatie over de situatie van Dublinclaimanten na overdracht aan Kroatië niet voor risico van de vreemdeling komen.

Slotsom

8. De rechtbank heeft daarom niet onderkend dat het aan de staatssecretaris is om nader onderzoek te doen naar de feitelijke situatie van Dublinclaimanten na overdracht aan Kroatië voordat hij zich op het standpunt kan stellen dat door overdracht van de vreemdeling aan Kroatië geen situatie zal ontstaan in strijd met artikel 4 van het EU Handvest of artikel 3 van het EVRM.

Dat onderzoek heeft de staatssecretaris niet verricht. Daarom heeft de rechtbank niet onderkend dat de staatssecretaris niet deugdelijk heeft gemotiveerd dat hij voor Kroatië van het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan uitgaan. De grief slaagt.”

(zie stuk 3)

6.1.2 Refoulement – push-backs, systematisch politiegeweld in klimaat van straffeloosheid

Uit het Aida rapport Kroatië blijkt vooreerst dat de Kroatische autoriteiten verzoekers om internationale bescherming aan de grens de toegang tot de asielprocedure ontzeggen. Ze worden niet toegelaten tot het grondgebied en hun asielaanvraag wordt niet onderzocht:

“Although with entering into the Schengen area, push backs were not reported in such numbers as in previous years, pushback practices persisted throughout 2023, as reported by organisations such as the Danish Refugee Council (DRC), PRAB initiative, the Border Violence Monitoring Network (BVMN), 53 and the Centre for Peace Studies (CPS).

The Ombudswoman reported that in 2023, a significant decrease in the number of complaints on push-backs to the ombudsperson was recorded. However, the Ombudswoman also observed that CSOs continued to report on the collected testimonies of persons being pushed back. The Ombudswoman for Children also reported that, according to DRC, out of total of 3,323 persons that were pushed back from Croatia to BiH in 2023, 10% were children.

54

According to the Danish Refugee Council (DRC), 3,323 persons were pushed back from Croatia to Bosnia and Herzegovina (BiH) in 2023. Out of the total number of pushbacks, 825 persons reported denial to access the asylum system. According to DRC, the number of persons reporting pushbacks does not necessarily represent the number of unique individuals, as the same individual(s) may experience repeated pushbacks to BiH.⁵⁵ UNHCR data further indicates that 89 persons were pushed back from Croatia to Serbia in 2023.⁵

The Centre for Peace Studies (CPS) reported, that although CPS noted a continuation of push backs, they observed more legal, though not always humane police actions that led to an increase in the number of applicants for international protection. Notwithstanding, in the second half of 2023, CPS noticed an increase in the total number of pushbacks including those related to serious violence, theft and other violations of human rights. CPS also reported that problems with readmission procedures have been observed. Testimonies of persons expelled by readmission, as well as information from non-governmental organizations operating in BiH, cause concern that readmission procedures are being applied contrary to legislation and with the intention of denying access to the asylum system.⁵

The Border Violence Monitoring Network (BVMN) also reported about a significant increase in pushbacks and other types of violence along the Bosnian-Croatian border in the second half of 2023.

In 2023, the organization Borders:none, 59 conducted research on the respect of the rights of refugees and persons seeking international protection in terms of access to international protection after Croatia entered the Schengen area. The research was conducted as part of the project "Better system, better respect for human rights", with financial support from Iceland, Liechtenstein and Norway within the framework of EEA grants through the Active Citizenship Fund. Based on the results of the research, recommendations were drawn up and sent to the competent institutions. Their recommendations for improvement of the system are as follows: ensure the provision of accurate and complete information when handing over the certificate of registration of applicants for international protection in the presence of interpreters/cultural mediators. The same should be applied when handing over return or expulsion decision; inform foreigners in the return procedure about their rights, especially regarding the right to free legal aid together with information on whom to contact in order to exercise that right; to protect minors when seeking international protection and/or when applying measures to ensure return of minors; and to strengthen the monitoring of the actions of police officers in order to prevent irregular treatment of migrants and protect their fundamental rights and dignity, especially taking into account that among migrants there are also unaccompanied minors and other vulnerable groups.

Following repeated allegations in previous years, the European Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Treatment or Punishment (CPT) organised an ad hoc visit to Croatia in August 2020. The report was published at the end of 2021, raising alarming concerns vis-à-vis police violence, notably in the context of pushback operations.⁶⁰

During the year 2023, reports of injured and dead migrants were also made. ⁶¹

(Aida rapport Kroatië p. 28-29)

De systematiek van deze politiek van de Kroatische staat kreeg veel reactie van de Raad van Europa alsook de Verenigde Naties:

"In August 2020, the Council of Europe Committee for the Prevention of Torture (CPT) completed a five-day rapid reaction visit to Croatia to examine the treatment of persons attempting to enter the country and apprehended by the police.⁶⁵ The delegation visited several temporary reception centres and informal migrant settlements in north-west Bosnia and Herzegovina, where it interviewed and medically examined many migrants who claimed they were apprehended by Croatian law enforcement officials within the territory of Croatia and forcibly returned to Bosnia and Herzegovina. In Croatia, beside the Reception Centre for Foreigners in Ježevo, the delegation visited the Cetingrad Border Police Station, the Donji Lapac Border Police Station, the Korenica Border Police Station, the Intervention Police Unit of the Karlovac Police Administration (Mali Erjavec).

According to the report, there were cooperation difficulties i.e., the list of establishments provided to the CPT's delegation concerning the places where foreign nationals may be deprived of their liberty was incomplete, the police officers met in the police establishments visited by the CPT's delegation were poorly informed about the mandate of the Committee, especially as regards the CPT's right of access to all documentation containing information relevant to its mandate. (See AIDA Country Report on Croatia – 2021 Update)

In March 2022, the CPT published the response of the authorities to the report on the Committee's ad hoc visit to Croatia. ⁶⁶

In February 2022, the President of the CPT, met with Croatian Deputy Prime Minister and Minister of the Interior, in Strasbourg, further to their previous meeting in October 2021 to continue their discussions on the treatment of migrants deprived of their liberty. The talks focused on the implementation of the recommendations contained in the CPT's report on the 2020 ad hoc visit to Croatia, published on 3 December 2021. ⁶⁷ No new information is available on potential measures taken to address the CPT's recommendations.

In October 2023, UN Committee on the Elimination of Racial Discrimination (CERD) published its Concluding observations on the combined ninth to fourteenth periodic reports of Croatia. CERD states that the Committee is concerned about reports of cases of expulsions and pushbacks of migrants, and of excessive use of force by law enforcement officials resulting in injuries and bodily harm and accordingly recommends to Croatia to refrain from conducting collective expulsions and pushbacks, provide access to its territory for persons in need of international protection, respect the principle of non-refoulement and conduct investigations into cases of collective expulsions, pushbacks and excessive use of force and violence by law enforcement officials against migrants, refugees and asylum-seekers.⁶

In September 2023, the Council of Europe Expert Group on Action against Violence against Women and Domestic Violence (GREVIO) published its baseline evaluation report on Croatia.⁶⁹ GREVIO carried out an evaluation visit to Croatia from 17 to 21 October 2022. GREVIO's report contains a comprehensive analysis of the implementation of the provisions of the Istanbul Convention in Croatia. It acknowledges the steps taken by Croatia to comply with the Istanbul convention and identifies areas where progress is still needed. In its report on Croatia, GREVIO made some observations and recommendations which are related to migrant and asylumseeking women. Amongst other, GREVIO stated that it was alerted about the denial of access to the territory and asylum as well as of violence and misconduct by border police at the borders with Serbia and Bosnia and Herzegovina of sufficient severity to amount to inhuman and degrading treatment contrary to Article 3 of the European Convention on Human Rights. Those reports included incidents involving women, pregnant women, female-headed households, families with children and unaccompanied and separated children. GREVIO urges the Croatian authorities to urgently identify and take action in all cases of border police violence against women to provide justice for past abuse and ensure such abuse is not permitted to take place with impunity in the future.

(Aida Report Kroatië p. 30 -31)

Uit het bovenstaande blijkt dat volgens verschillende bronnen er in Kroatië sprake is van:

-systematische refoulement en pushback 's aan de grenzen;

-systematisch politie geweld (fysiek geweld, seksueel geweld en andere mensenrechtenschendingen) tijdens de arrestatie, detentie, vervoer en uitwijzing;

-afwezigheid van een ernstig en onafhankelijk onderzoek naar de schendingen.

Er is geen garantie dat de verzoeker effectief toegang zal krijgen tot de asielprocedure.

Er is geen enkele garantie dat de verzoeker niet onderworpen zal worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling.

De verzoeker werd geslagen, zijn geld werd gestolen en zijn gsm stukgemaakt.

Hij vreest bij terugkeer onderworpen te worden aan slagen, beledigingen en een onmenselijke en vernederende behandeling omwille van het feit dat hij een verzoeker om internationale bescherming is.

De verwerende partij laat om hierover te motiveren in de bestreden beslissing. Er wordt enkel in algemene termen geantwoord.

Nochtans is het risico duidelijk gestaafd door de beschikbare objectieve landeninformatie die wijst op systematische mensenrechtenschendingen op grote schaal.

Uit de beschikbare informatie blijkt verder, dat de klacht van de verzoeker in geval van een onmenselijke en vernederende behandeling, anders dan de verwerende partij stelt geenszins op objectieve wijze onderzocht zal worden.

Uw Raad oordeelde in het arrest nr. 280 105 van 14.11.2022 dat de verklaringen van de verzoeker met betrekking tot de mishandelingen in Kroatië gestaafd zijn met objectieve bronnen en dat het risico op refoulement voor mensen die teruggestuurd worden in het kader van de Dublinprocedure duidelijk blijkt en niet genegeerd kan worden: (...).

(RVV 280 105 van 14.11.2022, https://www.rvvce.be/sites/default/files/arr/a280105.an_.pdf)

Uit het arrest blijkt, anders dan de verwerende partij stelt, dat alle objectieve informatie met betrekking tot mishandelingen, push-backs en andere mensenrechtenschendingen weldegelijk van toepassing is op de situatie van mensen die terugkeren in het kader van de Dublinprocedure.

Uw Raad kwam tot hetzelfde besluit in het arrest nr. 280 106 van 14.11.2022 (https://www.rvvce.be/sites/default/files/arr/a280106.an_.pdf).

In het arrest van uw Raad nr. 281 086 van 29.11.2022 werd besloten dat de beslissing bijlage 26quater geschorst dient te worden omwille van het risico op een behandeling in strijd met het artikel 3 EVRM in geval van terugkeer in het kader van de Verordening 604/2013 in het kader van de algemene situatie van

politiegeweld en mishandeling van verzoekers om internationale bescherming niet enkel aan de grens maar op het grondgebied van Kroatië. De verwerende partij had geen rekening gehouden met alle elementen van het dossier en nagelaten om individuele garanties te bekomen: (...).

(RVV 281 086 van 29.11.2022, https://www.rvvce.be/sites/default/files/arr/a281086.an_.pdf)

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de Kroatische autoriteiten nooit op het verzoek tot overname hebben geantwoord.

Het algemeen schrijven van de Kroatische autoriteiten van 03.11.2022 waar de bestreden beslissing naar verwijst, kan bezwaarlijk als een individuele garantie aanzien worden.

Er dient te worden opgemerkt dat uit het bovenstaande blijkt dat systematische mishandeling van verzoekers om internationale bescherming zich niet enkel afspeelt aan de grens met Bosnië en maar over het hele grondgebied van Kroatië. Deze systeemfout is ook van toepassing op mensen die terugkeren in het kader van de Verordening 604/2013. Gelet op het feit dat de Kroatische autoriteiten zich niet definitief verantwoordelijk achten voor het verzoek om internationale bescherming, kan niet uitgesloten worden dat de verzoeker vervoerd zal worden over het Kroatische grondgebied teneinde overgedragen te worden aan de bevoegde lidstaat. Hierdoor loopt hij een bijkomend risico op mishandeling van de autoriteiten.

De verwerende partij laat na te motiveren op de hierboven aangehaalde punten. Er is weldegelijk een risico op mishandeld en een onmenselijke vernederende behandeling. De verklaringen van de verzoeker worden ondersteund door objectieve landeninformatie waar de verwerende partij zelf naar verwijst.

De verwerende partij motiveert niet over dit punt in de bestreden beslissing waardoor de motiveringsplicht, het artikel 3 EVRM en de overige artikels en rechtsbeginsels aangehaald in het middel [sic].

6.1.3 Toegang tot medische hulp

De verzoeker heeft medische problemen. Hij heeft een verwonding opgelopen aan zijn voet omwille van de oorlog in Syrië waardoor deze gedeeltelijk verlamd is.

Uit het Aida rapport Kroatië blijkt dat de toegang tot medische hulp in de praktijk beperkt is en dat er bovendien geen garanties zijn voor kwetsbare personen:

“1. Is there an assessment of special reception needs of vulnerable persons in practice?

Yes X No”

(Aida Report Kroatië p. 104)

Er is in de praktijk een zeer beperkte toegang tot medische hulp die zich enkel beperkt tot eerste hulp:

“2. Do asylum seekers have adequate access to health care in practice? Yes X Limited No » (A i d a Report Kroatië p. 100)”

Daarnaast verwijst verzoeker naar de situatie van Dublin- terugkeerders naar Kroatië en waarbij het AIDA Report expliciet opmerkt medische hulp aan Dublin-terugkeerders ondermaats is:

“According to MdM- BELGIQUE, in 2023, a greater number of Dublin arrivals of applicants for international protection from other EU countries to Croatia were recorded and it was observed that the transfer of persons with serious illnesses does not include the transfer of their medical documentation, which delays the continuation of treatment and continuity of care for the most vulnerable applicants for international protection who came to Croatia from other countries based on the Dublin III Regulation.

(Aida report Kroatië p. 58)

Er is bovendien geen sprake van enige bijstand bij aankomst op de luchthaven na de Dublin overdracht. Er gebeurt geen screening van kwetsbare personen.

“According to the report prepared by the Swiss Refugee Council, Dublin returnees are transferred to Zagreb airport. No NGO is available at the airport, even though for very serious cases, a psychologist may be made available. Normally, an official from the Ministry of the Interior is assigned to collect arriving people at the airport. Applicants for international protection are placed in a Reception centre for applicants for international

protection. There is no different treatment or procedure for persons with special vulnerabilities. In reception centres, Dublin returnees are in general subjected to initial health examination and screening, during which basic screening of mental health difficulties are assessed. This is conducted through MdM. According to their information, the outcome of this assessment may be shared with the Ministry of Interior, if the patient agrees with it. This is the case especially if special needs regarding the accommodation become apparent. 232 »

(Aida report Kroatië p. 58)

Gelet op het feit dat verzoekende partij als vluchteling nood heeft aan onder andere psychologische ondersteuning, komt het aan de verweerster toe om hier een grondig onderzoek naar te voeren.

In tegenstelling tot wat de Dienst Vreemdelingenzaken beweert in de bestreden beslissing, is het louter ondertekenen van Verordening 604/2013 aldus geen garantie dat verzoeker toegang zal hebben tot adequate gezondheidszorg in Kroatië.

De verzoeker vreest dan ook in mensonwaardige terecht te komen bij een overdracht aan Kroatië.

De bestreden beslissing motiveert geenszins op concrete wijze aangaande deze problematiek en verwijst enkel naar het principe van wederzijds vertrouwen en het feit dat Kroatië aan dezelfde internationale normen en standaarden is gehouden als België.

Dit maakt een schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel uit.

6.1.4. Opvangomstandigheden

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat de opvangomstandigheden in Kroatië geen schending uit maken van het artikel 3 EVRM verwijzende naar het beginsel van wederzijds vertrouwen en dat Kroatië gehouden is aan dezelfde internationale normen als België.

De verzoeker kan niet akkoord gaan met een dergelijke motivatie en stelt vooreerst dat dit een stereotype motivering betreft die niet gesteund is op een reëel onderzoek.

De situatie in de opvangcentra in Kroatië kan de toets van artikel 3 EVRM niet doortaan.

Vooreerst wenst verzoekende partij op te merken dat indien zij teruggestuurd wordt naar Kroatië, zij opnieuw een verzoek om internationale bescherming zal moeten indienen:

“Applicants who are returned from other Member States in principle do not face any obstacles in accessing the procedure for granting international protection in Croatia. However, those who had left Croatia before the end of procedure and therefore had their case suspended, have to re-apply for international procedure (if they wish) once they return to the country, and thereby re-enter their initial procedure, in line with Article 18(2) of the Dublin III Regulation. On the other hand, persons whose application was explicitly withdrawn or rejected before leaving Croatia are considered subsequent applicants upon return, contrary to the requirements of the Regulation.”

(Aida rapport Kroatië p. 57)

Verwerende partij kan aldus niet zomaar motiveren dat verzoeker direct toegang zal krijgen tot het reguliere opvangnetwerk.

Indien verzoeker wordt overgebracht naar Kroatië riskeert zij ofwel terecht te komen in een opvangnetwerk dat volledig verzadigd is en niet voldoet aan de elementaire levensbehoeften, of erger, zij wordt onmiddellijk gerepatriëerd naar de Russische Federatie [sic], waardoor het beginsel van non-refoulement zal worden geschonden.

Onmogelijk kan deze situatie de toets van artikel 3 EVRM doorstaan. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op.

Gelet op het bovenstaande brengt verzoeker weldegelijk ernstige argumenten aan waaruit blijkt dat zij bij een overdracht aan Kroatië blootgesteld zal worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling in strijd met artikel 3 E.V.R.M. De verwerende partij laat na om over bovenstaande elementen te motiveren en verschuilt zich achter het beginsel van wederzijds vertrouwen. De problematische omstandigheden die uit het rapport blijken worden beantwoord met de stelling dat deze geen schending uitmaken van het artikel 3

E.V.R.M. en hiermee worden de motiveringsplicht het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel geschonden.”

Beoordeling

Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoeker niet toelicht op welke wijze de bestreden beslissing artikel 27 van de Dublin III-verordening of artikel 13 van het EVRM schendt, dermate dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van verzoeker (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104). Wanneer lidstaten de Dublin-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat wie verzoekt om internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijden de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

Om te beoordelen of de verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van de verzoeker naar Kroatië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie, vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan zijn geval, moet de verzoeker over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Ook op de gemachtigde rust, bij het nemen van een overdrachtsbesluit, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

Het Hof van Justitie heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest. Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-verordening bepaalt daarom het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (cf. HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

Wat betreft de algemene situatie wijst verzoeker op systematische tekortkomingen in het opvangstelsel, op refolement, push-backs en systematische politiegeweld en op een gebrek aan toegang tot medische hulp. Wat betreft zijn persoonlijke situatie gaat verzoeker in op zijn kwetsbaar profiel omwille van de gedeeltelijke verlamming aan zijn linkervoet en op het feit dat hij slachtoffer werd van geweld.

Verzoeker betoogt vooreerst met verwijzing naar artikel 3 van de Dublin III-verordening concreet dat hij niet kan terugkeren naar Kroatië omwille van een reëel risico om in dit land het slachtoffer te worden van een illegale “pushback” aan de grenzen. Hij wijst erop dat Kroatië hiervoor op 18 november 2021 reeds werd veroordeeld door het EHRM en dat deze illegale praktijk ook bevestiging vindt in het AIDA-rapport, evenals in de rechtspraak van de Nederlandse Raad van State.

Inzake dit betoog merkt de Raad in eerste instantie op dat, zoals dit ook wordt gesteld in het bestreden overdrachtsbesluit, voor ogen moet worden gehouden dat verzoeker zal worden overgedragen aan Kroatië op grond van de Dublin III-verordening. Deze overdracht zal, zoals blijkt uit het terugnameakkoord en het AIDA-rapport, plaatsvinden via de luchthaven van Zagreb. Verzoeker kan dus niet zonder meer verwijzen naar de situatie aan de buitengrenzen van Kroatië. Hij bevindt zich immers niet in deze situatie. Zoals de gemachtigde aanhaalt in het bestreden overdrachtsbesluit, kan in het AIDA-rapport worden gelezen dat personen, die overeenkomstig de Dublin III-verordening aan Kroatië worden overgedragen, in principe geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor internationale bescherming en de opvangvoorzieningen. Normaal worden zij door een ambtenaar van het ministerie van Binnenlandse Zaken opgehaald op de luchthaven van Zagreb en zij krijgen een plaats in een opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming toegewezen, waar zij een medische controle ondergaan. Niettegenstaande de vermeldingen in hetzelfde AIDA-rapport inzake ‘pushbacks’ en politiegeweld aan de buitengrenzen, maakt dit rapport, waar het specifiek ingaat op de situatie van personen die op grond van de Dublin III-verordening worden overgedragen aan Kroatië (p. 57-58), geen gewag van concrete gevallen van personen die na overdracht aan Kroatië zouden zijn geconfronteerd met pushbacks.

Waar verzoeker erop wijst dat op 13 april 2022 de Nederlandse Raad van State heeft vastgesteld dat, gelet op de beschikbare informatie, er niet kon van uitgegaan worden dat de situatie van pushbacks of het systematische politiegeweld niet van toepassing zou zijn op personen die worden overgedragen op grond van de Dublin III-verordening overdrachten aan Kroatië hebben geschorst, heeft hij een punt. Er blijkt inderdaad dat de Nederlandse Raad van State in dat arrest aan de IND oplegde om bijkomend onderzoek te doen naar de situatie voor Dublinterugkeerders naar Kroatië omwille van rapporten die gewag maakten van veelvuldige pushbacks, ook wat betreft Dublinterugkeerders, hetgeen kon resulteren in een schending van het non-refoulementbeginsel. Er diende onderzocht te worden of er sprake is van systeemfouten. Echter, bij arrest nr. 202303599/1/V3 van 13 september 2023 oordeelde de Raad van State Nederland dat dit onderzoek werd gedaan en dat de *“situatie (...) wezenlijk anders (is) dan op het moment van de uitspraak van de Afdeling van 13 april 2022.”* In zijn arrest wijst de Raad van State eveneens op de algemene garanties die de Kroatische overheid thans geeft waarin uitdrukkelijk werd bevestigd dat Dublinclaimanten als vreemdeling zullen worden opgenomen in de nationale asielpprocedure, al dan niet na het indienen van een verzoek om internationale bescherming. Hij stelt dat de Nederlandse staatssecretaris *“zich terecht op het standpunt [heeft] gesteld dat hij op basis van de bevindingen uit het door hem verrichte onderzoek voor Kroatië uit mag gaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.”* Bijgevolg kan verzoeker thans niet langer dienstig naar het voormelde arrest van 13 april 2022 verwijzen.

Waar verzoeker vervolgens wijst op recente informatie uit het AIDA-rapport, rapport waar de gemachtigde zich ook op steunt, om aan te halen dat ondanks een daling van de pushbacks sedert het toetreden van Kroatië tot het Schengengebied, pushbacks nog steeds bleven voortduren in 2023, herhaalt de Raad dat de gemachtigde er terecht heeft op gewezen dat verzoeker niet via een van de buitengrenzen naar Kroatië moet reizen, maar hij overeenkomstig de Dublin III-verordening via de luchthaven van Zagreb zal worden overgedragen. Waar verzoeker aanstipt dat er louter sprake is van een stilzwijgend akkoord omdat de Kroatische autoriteiten het terugnameverzoek niet tijdig hebben beantwoord, blijkt uit de bestreden beslissing en het administratief dossier dat Kroatië, nadat de Belgische cel Dublin Kroatië van het verstrijken van de antwoordtermijn op de hoogte had gebracht, ook uitdrukkelijk het akkoord met de terugname hebben gegeven met een schrijven van 17 augustus 2024 en dit op grond van artikel 25 (2) van de Dublin III-verordening. De Raad volgt het betoog dan ook niet dat de Kroatische autoriteiten nooit op het verzoek tot terugname hebben geantwoord, ook al hebben ze dat (kort) na het verstrijken van de antwoordtermijn gedaan. Evenmin volgt de Raad dat verzoeker het risico loopt dat hij vervoerd zal worden over het Kroatische grondgebied om overgedragen te worden aan de “bevoegde lidstaat”. Verzoeker moet volgens het uitdrukkelijk akkoord van Kroatië het vliegtuig nemen naar Zagreb aangezien Kroatië zijn verantwoordelijkheid heeft aanvaard. In de aanhef van het uitdrukkelijk akkoord erkent Kroatië uitdrukkelijk dat zij niet op tijd hebben geantwoord op het terugnameverzoek.

Waar in het uitgebreide citaat verzoeker ook ingaat op problemen met readmissie-procedures waarbij personen getuigden dat zij werden teruggedreven en ook NGO's informeerden dat mensen toegang tot de asielpprocedure werd ontzegd, blijkt uit het AIDA-rapport, dat in het administratief dossier is vevat, dat deze readmissie betrekking heeft op een bilateraal akkoord tussen de Europese Unie en Servië en Bosnië-Herzegovina, dat werd toegepast vanaf begin 2023. Dit heeft bijgevolg wederom geen betrekking op gecontroleerde overdrachten in het kader van de Dublin III-verordening waarbij in casu is uitgesloten dat

Kroatië, na uitdrukkelijk zijn terugnameakkoord te hebben gegeven, zich zou richten tot Servië of Bosnië-Herzegovina teneinde verzoeker terug te sturen zonder onderzoek van zijn beschermingsverzoek.

Waar in het citaat ook opnieuw wordt ingegaan op geweld door de politie, en dit ook nog in 2023, blijkt dit betrekking te hebben op geweld dat zich aan de Kroatische buitengrens afspeelt. Ook met de concrete feiten die verzoeker heeft aangehaald, zoals dat men hard en gewelddadig was tegen hem, dat zijn geld werd afgepakt, zijn gsm werd gebroken en hij geslagen werd, heeft de gemachtigde rekening gehouden.

Deels steunt de gemachtigde zich op het motief dat verzoeker geen concrete verklaringen zou afgelegd hebben en dat er geen enkel begin van bewijs zou zijn. De Raad volgt deze motieven niet geheel, aangezien verzoeker wel concrete verklaringen in het Dublingehoor heeft afgelegd, waarop in dit Dublingehoor ook niet werd doorgevraagd. Verder blijkt uit het AIDA-rapport van 2023, waarop de gemachtigde zich ook steunt, duidelijk dat deze pushbacks en dat onverantwoord politiegeweld sedert midden 2023 opnieuw regelmatig worden gesignaleerd aan de grens tussen Kroatië en Servië of Bosnië-Herzegovina. De verklaringen worden dan ook ondersteund door recente betrouwbare informatie.

De Raad acht deze voormelde motieven evenwel overtuigend, aangezien de gemachtigde ook heeft gemotiveerd dat uit de verklaringen van verzoeker kan worden besloten dat de aangehaalde feiten zich afspeelden binnen een context van grenscontrole. Verder motiveerde de gemachtigde eveneens dat hij niet ontkent dat het gebruik van geweld door de politie het voorwerp uitmaakt van kritiek en in een poging de buitengrenzen te controleren en illegale grensoverschrijdingen te verijdelen soms disproportioneel is, heeft hij oog gehad voor het rapport van Amnesty International *“Pushed to the edge”* en verscheidene andere rapporten zoals dat van de Kroatische ombudsvrouw, maar stelt hij terecht dat de situatie van verzoeker anders is dan die van verzoekers aan de buitengrens die het voorwerp zijn van push-backs en teruggedrijving omdat hij in het kader van de Dublin III-verordening zal worden overgedragen. De Raad volgt verzoeker zijn betoog dan ook niet dat de gemachtigde heeft nagelaten om over de voorgaande problematiek evenals over de persoonlijke verklaringen in die context van verzoeker te motiveren. De Raad heeft er begrip voor dat verzoeker vreest hetzelfde lot te ondergaan, hetgeen ook blijkt ter zitting, maar die vrees wordt niet meer geobjectiveerd door de rapporten die hij aanhaalt of die de gemachtigde heeft aangehaald wat betreft de specifieke situatie van Dublinterugkeerders.

De Raad kan er immers ook niet aan voorbijgaan dat het Hof van Justitie in zijn arrest C-392/22 van 29 februari 2024 heeft gesteld dat het systematisch gebruik van “pushbacks” inderdaad een “systeemfout” uitmaakt (punt 60) maar ook artikel 3, lid 2, tweede alinea van de Dublin III-verordening aldus moet worden uitgelegd dat:

“het feit dat de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van een derdelander overgaat tot pushbacks en bewaring aan zijn grensposten van derdelanders die een dergelijk verzoek aan zijn grens wensen in te dienen, op zich niet in de weg staat aan de overdracht van die derdelander aan die lidstaat. De overdracht van die derdelander aan die lidstaat is evenwel uitgesloten indien er ernstige, op feiten berustende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij of na de overdracht een reëel risico zou lopen om aan dergelijke praktijken te worden onderworpen en hij door deze praktijken – naargelang van de omstandigheden die moeten worden beoordeeld door de bevoegde autoriteiten en door de rechter bij wie eventueel beroep tegen het overdrachtsbesluit is ingesteld – zou kunnen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële ontberingen die zo ernstig is dat deze kan worden gelijkgesteld met een door artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie verboden onmenselijke of vernederende behandeling.” (eigen onderlijnen)

Uit het voorgaande blijkt dat volgens het Hof van Justitie geen schending van artikel 3, lid 2 van de Dublin III-verordening is aangetoond, indien een Dublinterugkeerder wordt overgedragen aan een land waar het probleem van pushbacks zich stelt, zolang er geen ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij als Dublinterugkeerder aan dergelijke praktijken zal worden onderworpen, hetgeen in casu het geval is.

Verder citeert verzoeker ook uitgebreid uit arresten van de Raad waarin de Raad is overgegaan tot schorsing van overdrachtsbesluiten naar Kroatië. Echter, in een continentale rechtstraditie hebben arresten van de Raad geen precedentswaarde. Bovendien blijkt uit het eerste citaat dat de Raad zich toen onder meer steunde op de rechtspraak van de Nederlandse Raad van State van 13 april 2022, die naderhand werd verlaten zoals supra toegelicht, evenals op oudere rapporten en op de toenmalige signalen dat ook terugkeerders mogelijk dergelijke behandelingen zouden kunnen ondergaan. Ondertussen ligt andere en recentere informatie voor, waaruit niet langer die signalen kunnen worden vastgesteld voor Dublinterugkeerders. Anders dan verzoeker aanvoert, volgt de Raad dan ook niet dat uit hetgeen hij voorlegt blijkt dat er sprake is van systematische mishandeling van verzoekers om internationale bescherming over het hele grondgebied van Kroatië. Wat betreft het laatste citaat uit een arrest van de Raad, heeft dit arrest

betrekking op een zaak waar de gemachtigde geen enkel rapport had gevoegd aangaande de situatie voor Dublinterugkeerders in Kroatië, hetgeen thans wel het geval is.

In een volgend onderdeel gaat verzoeker in op de problematische toegang tot medische hulp. Hij wijst daarbij op de verwonding die hij heeft opgelopen aan zijn voet door de oorlog in Syrië waardoor hij gedeeltelijk verlamd is. Uit het AIDA-rapport blijkt volgens verzoeker dat er zich een probleem stelt op vlak van toegang tot medische hulp en er geen rekening wordt gehouden met speciale opvangbehoeften voor kwetsbare personen. Vervolgens citeert verzoeker uit het AIDA-rapport en stelt hij dat hieruit blijkt dat medische hulp voor Dublinterugkeerders ondermaats is. Het citaat heeft betrekking op het feit dat bij overdracht van mensen met ernstige ziektes vaak geen medische documentatie werd overgemaakt aan Kroatië, waardoor vertragingen in de continuïteit van de behandeling ontstonden. Ook bij aankomst op de luchthaven van Zagreb gebeurt geen screening. Uit het citaat blijkt wel dat Dublinterugkeerders in het algemeen wel worden onderworpen aan een medisch onderzoek en screening eens in het opvangcentrum, hetgeen gebeurt door Médecins du Monde (hierna: MdM).

Verzoeker voert aan dat aangezien hij als vluchteling nood heeft aan psychologische ondersteuning het aan de gemachtigde toekomt om een grondig onderzoek te voeren. Volgens verzoeker zou de bestreden beslissing geenszins op concrete wijze verwijzen naar deze problematiek en enkel wijzen op het principe van wederzijds vertrouwen, hetgeen een schending uitmaakt van het motiveringsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker tijdens zijn gehoor inderdaad gewag gemaakt heeft van problemen aan zijn been (zenuwen) als gevolg van een verwonding. Hij had echter geen medisch stuk voorgelegd aan de gemachtigde dienaangaande. Anders dan verzoeker aanvoert, motiveert de gemachtigde wel uitgebreid over toegang tot de gezondheidszorg in Kroatië op basis van het AIDA-rapport. De gemachtigde erkent ook dat het rapport gewag maakt van factoren die een vlotte en adequate gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dat de situatie niet dermate problematisch is dat een overdracht aan Kroatië een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling inhoudt in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. De beslissing vermeldt ook uitdrukkelijk artikel 32 van de Dublin III-verordening en het feit dat de overdragende staat in bepaalde gevallen informatie over bijzondere behoeften van over te dragen personen moet meedelen aan de verantwoordelijke staat. Verder verwijst de gemachtigde ook naar relevante rechtspraak van het Hof van Justitie in deze, meer bepaald de zaak CK t. Slovenië waarin het Hof stelt dat ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van haar verzoek, een overdracht aan die lidstaat toch een schending van artikel 4 van het Handvest kan inhouden als er sprake is van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker bij overdracht. Volgens de gemachtigde is er in dit geval geen sprake van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Kroatië.

De Raad stelt vast dat verzoeker ondertussen in de UDN-procedure wel een medisch stuk had voorgelegd, hetgeen hij nu wederom voegt aan het verzoekschrift. Echter de Raad stelde in zijn arrest nr. 313 999 van 4 oktober 2024 reeds dat uit dit medisch attest enkel kan afgeleid worden dat MdM hier in België vraagt dat verzoeker zou worden gezien door een neurochirurg. Er wordt gesteld dat verzoeker in Syrië een oorlogstrauma heeft opgelopen, dat hij geen medicatie neemt en dat de reden voor het doorverwijzen is dat er sprake is van een verlamming aan de linkervoet en er zich een probleem aan het been stelt. Er bleek hieruit niet dat verzoeker thans reeds enige medische opvolging krijgt voor zijn probleem. Het probleem dat verzoeker in het verzoekschrift aanklaagt omwille van een gebrek aan continuïteit van de lopende behandeling wegens een gebrek aan overdracht van medische informatie is dus niet aan de orde. Verder blijkt uit het AIDA-rapport ook dat er weliswaar wegens een gebrek aan financiering een probleem is geweest tussen mei en eind augustus 2023 voor het verstrekken van medische hulp aan asielzoekers in Kroatië, maar dat ondertussen MdM zijn taak dienaangaande ook in Kroatië weer heeft opgenomen, en ook uitdrukkelijk voor mensen met een handicap. Bijkomend blijkt dat ook uit andere lidstaten mensen met zeer ernstige ziekten werden overgedragen aan Kroatië, hetgeen heeft aanleiding gegeven tot een hoger aantal gezondheidsconsultaties en onderzoeken, bijkomende specialistische onderzoeken en ook transport naar ziekenhuizen. Waar verzoeker ineens in het verzoekschrift melding maakt van nood aan psychologische ondersteuning, blijkt dit niet uit enig medisch stuk.

Een schending van het motiveringsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel of redelijkheidsbeginsel blijkt niet.

In een laatste onderdeel wijst verzoeker op de opvangsituatie in Kroatië en kan deze volgens hem de toets van artikel 3 van het EVRM niet doorstaan. In dat kader wijst hij erop dat hij in geval van terugkeer naar Kroatië een nieuw verzoek om internationale bescherming zal moeten indienen.

De Raad kan niet volgen dat de gemachtigde wat betreft de opvang louter zou gewezen hebben op het wederzijds vertrouwensbeginsel. De gemachtigde heeft concreet verwezen naar het AIDA-rapport en heeft

gemotiveerd dat hoewel er in 2023 een record aantal aanvragen om internationale bescherming werden gedaan in Kroatië, er geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen. Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb. Het rapport stelt dat geen problemen werden gerapporteerd betreffende de levensomstandigheden. Door renovatiewerken zijn de levensomstandigheden bovendien sterk verbeterd (AIDA p. 91-93). De Raad volgt dan ook niet dat blijkt dat verzoeker na overdracht zal terecht komen in een volledig verzadigd opvangnetwerk dat niet voldoet aan zijn elementaire levensbehoeften.

Waar verzoeker meer concreet de bezorgdheid uit dat hij een nieuw verzoek om internationale bescherming zal moeten indienen in geval van overdracht naar Kroatië, blijkt uit het citaat dat hij zelf aanhaalt dat indien men Kroatië heeft verlaten voor het einde van de procedure en de zaak bijgevolg werd geschorst, men inderdaad een nieuw beschermingsverzoek moet indienen maar daarbij *“re-enter their initial procedure”* (terug de oorspronkelijke procedure hervatten (eigen vertaling)). In deze stelt zich bijgevolg geen probleem. Enkel indien men uitdrukkelijk zijn verzoek introk, of die reeds werd geweigerd voor vertrek, dient men een nieuw beschermingsverzoek in te dienen, zonder terug de vorige procedure te kunnen hervatten. Verzoeker heeft niet aangehaald dat hij reeds een weigering ontving voor vertrek en bovendien blijkt dat verzoeker snel na het indienen van zijn internationaal beschermingsverzoek in Kroatië op 9 juni 2024 is vertrokken aangezien hij reeds op 18 juni 2024 in België een dergelijk verzoek indiende.

De Raad volgt dan ook het betoog van verzoeker niet dat hij het risico loopt onmiddellijk te zullen worden gerepatriëerd naar “de Russische Federatie”, waarbij de Raad ervan uitgaat dat dit een materiële vergissing betreft en verzoeker doelt op Syrië.

Een schending van artikel 3 van het EVRM, van artikel 3 van de Dublin III-verordening, van het redelijkheidsbeginsel, of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Ter zitting wijst verzoeker, in persoon aanwezig, nog op het gegeven dat hij in België familie heeft die voor hem kan zorgen gezien zijn problematiek aan het been, terwijl hij in Kroatië niemand heeft. De Raad stelt vast dat verzoeker dienaangaande ook verklaringen heeft afgelegd in zijn Dublingehoor. De raadsman van verzoeker heeft echter geen middel ontwikkeld aangaande de familiebanden in België en is niet ingegaan op de uitgebreide motieven dienaangaande in de bestreden beslissing in het licht van artikel 16 van de Dublin III-verordening en artikel 8 van het EVRM. Bijgevolg kan verzoeker niet voor het eerst op zitting dienaangaande een betoog brengen, aangezien de Raad zich moet beperken tot de middelen in het verzoekschrift.

Het middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers 325054 en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig augustus tweeduizend vijftientig door:

A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

De griffier,

griffier.

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES